

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-137/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Arme Vagner Popović, predsjednice vijeća, Ane Berlengi Fellner i Mirjane Čačić, članice vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 27. rujna 2017.

p r e s u d i o j e

Tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/223, urbroj: 401-01/04-17-4 od 9. lipnja 2017. se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Županijskog državnog odvjetništva u Velikoj Gorici, broj: PPI-DO-2/2017 od 20. ožujka 2017., kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama temeljem članka 23. stavak 5. točka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama (Narodne novine, broj 25/13., 85/15.-dalje: Zakon).

Tužitelj u tužbi navodi da je počinjena povreda pravila postupka jer je tuženik i povodom žalbe utvrđivao činjenično stanje temeljem članka 115. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku, a tužitelju nije omogućio da se očituje o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za rješavanje upravne stvari čime su povrijeđene odredbe članka 30., 51., 52. toga Zakona. Ističe da je povodom istovrsnog zahtjeva upućenog drugim državnim odvjetništvima dobio pravovremene i potpune informacije koje je tražio iz čega proizlazi da takva informacija postoji ili bi trebala postojati kod tog tijela. Također smatra da osporeno rješenje nema obrazloženje sukladno odredbi članka 98. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku. Predlaže da Sud uvaži žalbu.

Tuženik u odgovoru na tužbu ostaje u cijelosti kod navoda iz obrazloženja pobijanog rješenja. Ističe da se uvidom u osporeno rješenje tuženika može utvrditi da se isto temelji na činjenicama utvrđenim u prvostupanjskom postupku kao i da je u konkretnom slučaju za odlučivanje ove upravne stvari odlučna definicija informacije iz članka 5. stavak 1 točka 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. Navodi da je na stranicama 2., 3. i 4. osporenog rješenja detaljno obrazloženo koje su informacije državna odvjetništva obvezna voditi sukladno važećim propisima (Zakon o državnom odvjetništvu i Poslovnik Državnog odvjetništva), uz detaljno navođenje propisa

na temelju kojih je riješena ova upravna stvar, pa neosnovano tužitelj smatra da bi bila povrijeđena odredba članka 98. stavak 5. Zakona o općem upravnom postupku. S obzirom da je u postupku utvrđeno da državna odvjetništva ne vode informacije na način na koji to zahtijeva tužitelj očito je da se ne radi o informaciji u smislu navedene odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama. Ističe da se ne može prihvatiti ničim argumentiran zaključak tužitelja da se na jednostavan i ekonomičan način može doći do informacija koje su predmet postupka jer tuženik ne može nalagati prvostupanjskom tijelu da žalitelju izrađuje analizu vlastitog postupanja, a što jasno potvrđuje činjenica da tužitelj traži navedene informacije po kvartalima, niti može nalagati prvostupanjskom tijelu da vodi evidencije za koje ne postoji obveza vođenja sukladno pozitivnim propisima. Posebno ističe da osporeno rješenje nije doneseno isključivo na temelju postupaka koji su se vodili pred tuženikom, klasa: UP/II-008-08/17-01/290 i klasa: UP/II-008-07/17-01/316, već su u istom dani jasni i valjani razlozi zbog čega se u konkretnom slučaju ne radi o informaciji u smislu naprijed navedene odredbe Zakona. U konkretnom slučaju radi se o neposrednom rješavanju upravne stvari na temelju članka 50. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku jer je na temelju službene evidencije odnosno upisnika utvrđeno da tijelo ne izrađuje informacije na način koji je to tužitelj tražio. Stoga ne nalazi povrede pravila upravnog postupka na koje ukazuje tužitelj. Poziva se na stajalište ovoga Suda izraženo u presudi, poslovni broj: UsII-1/16 od 18. travnja 2016., prema kojem tijelo javne vlasti nema obvezu grupiranja podataka prema vrsti ili nekom drugom kriteriju već je dužno omogućiti pristup gotovoj informaciji. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

U očitovanju na odgovor tuženika tužitelj navodi da nije točan navod da bi se u ovom upravnom sporu mogao primijeniti pravni stav iz presude poslovni broj UsII-1/16 od 18. travnja 2016., jer je izrekom naveo u zahtjevu da ako tijelo javne vlasti smatra da je jednostavnije umjesto popunjavati tablicu po zahtjevu za pristup informacijama da omogućiti pristup onoj dokumentaciji tj. preslike iz koje proizlaze podaci koje traži zahtjevom za pristup informacijama odnosno preslik u više postojećih informacija odnosno dokumenata iz kojih samostalno obradom bi došao do traženih informacija. Svakog mjeseca općinska državna odvjetništva podnose izvješća županijskom državnom odvjetništvu o cjelokupnom radu koja sadrže podatke o dovršenim postupcima, postupcima koji su u tijeku te radnjama koje su poduzete kao i podatke o neriješenim predmetima što je bitno za traženu informaciju o broju odluka povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu koje je zaprimljeno u određenom kvartalu o čemu nema obrazloženja u pobijanom rješenju. Prema saznanjima tužitelja kad se zaprimi pritužba oštećenika/žrtve ili viši državni odvjetnik povodom prigovora stranke traži podatke o postupanju tada čelnik tog državnog odvjetništva – općinski ili županijski državni odvjetnik traži izvješće od svojeg zamjenika koji je neposredno zadužen sa predmetom, a potom odgovor ili očitovanje da je isključivo čelnik tog državnog odvjetništva. Zapisnik iz predmeta, klasa: UP/II-008-07/17-01/316 o neposrednom očevidu u Općinskom državnom odvjetništvu u Zagrebu svojim oblikom niti sadržajem ne odgovara odredbi članka 76. Zakona o općem upravnom postupku. Neosnovan je navod tuženika kako bi pregledavanje svih spisa u razdoblju od tri godine se moglo svesti pod eventualno preopterećenje tijela javne vlasti odnosno zlouporabu instituta prava na pristup informacijama. U dodatnom očitovanju navodi kako se spisi u kojima nije donesena odluka do isteka treće kalendarske godine, računajući od dana upisa, prenose na početku tekuće kalendarske godine u upisnik za tekuću godinu i upisuju prije predmeta iz te godine, a ispod posljednjeg prijenosnog spisa u novom upisniku povlači se crvenom olovkom u boji vodoravna crta iza koje se nastavlja upisivanje spisa primljenih u tekućoj godini.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji

je prikazan (napisan, nacrtani, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapis), koji je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

U ovom upravnom sporu sporno je zahtijeva li tužitelj pravo na pristup informacijama koje udovoljavaju pojmu informacije određenom člankom 5. točkom 3. Zakona ili se zahtjev odnosi na izradu analiza i izvješća, odnosno stvaranje nove informacije, zbog čega se takav zahtjev ne smatra zahtjevom za pristup informacijama (članak 18. stavak 5. Zakona). Stoga je sporno je li zahtjev zakonito odbijen prvostupanjskim rješenjem tijela javne vlasti sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. Zakona, odnosno sporna je primjena prava pa je Sud spor riješio bez rasprave.

Iz podataka spisa predmeta, dostavljenih Sudu uz odgovor na tužbu, proizlazi da je tužitelj od tijela javne vlasti zatražio da mu se po kvartalima za razdoblje 2014., 2015. i 2016. godine dostave informacije koliko je tijelo javne vlasti zaprimilo pritužbi/zahtjeva o davanju obavijesti o poduzetim radnjama povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu; koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da podnositelju pritužbe dostavi zatraženu obavijest o poduzetim radnjama te koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da u primjerenom roku poduzme radnje koje je trebalo poduzeti. Također je zatraženo da se po kvartalima za isto razdoblje dostave informacije o tome koliko je tijelo javne vlasti donijelo odluka povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu koje je zaprimljeno u određenom kvartalu u roku i) do šest mjeseci, ii) u roku od šest do dvanaest mjeseci, iii) u roku preko 12 mjeseci ili iv) uopće do 31. siječnja 2017. godine nije donijelo odluku te v) u koliko slučajeva je viši državni odvjetnik donio odluku kojom nalaže donošenje odluka u određenom roku.

Zahtjevom se dakle traže podaci vezani uz provedbu odredbi članka 206a. i 206 b. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine, broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11., 91/12., 143/12., 56/13., 145/13. i 152/14.) i postupanja po kaznenim prijavama odnosno dojavama o počinjenom kaznenom djelu. Tuženik je radi primjene navedenih odredbi i ocjenjujući zakonitost prvostupanjskog rješenja, analizom upisnika koji se vode na temelju Zakona o državnom odvjetništvu (Narodne novine, broj 76/09., 153/09., 116/10., 145/10., 57/11., 130/11., 72/13., 148/13., 33/15. i 82/15.) i Poslovnika Državnog odvjetništva (Narodne novine, broj 5/14. i 123/15.) prihvatio pravilnim ocjenu prvostupanjskog tijela kako bi za dobivanje traženih informacija bilo potrebno izvršiti uvid u svaki pojedini spis te obraditi i analizirati dobivene podatke odnosno ocijenio je zakonitim stajalište prvostupanjskog tijela da se radi o zahtjevu za izradom analize postupanja i donošenja odluka državnog odvjetništva u određenom razdoblju koji se sukladno naprijed navedenoj odredbi Zakona ne može smatrati informacijom. Naime, za predmetnu upravnu stvar je bilo odlučno utvrditi da li zatražena informacija kao takva postoji, jer tijelo javne vlasti nema obvezu grupirati podatke prema vrsti ili nekom drugom kriteriju te nije dužno poduzimati radnje prikupljanja podataka radi stvaranja nove informacije koju već ne posjeduje, već je dužno omogućiti pristup već gotovoj i postojećoj informaciji.

Slijedom navedenog pravilno je tuženik sukladno ovlaštenju iz članka 116. stavka 1. točke 1. Zakona o općem upravnom postupku odbio žalbu protiv prvostupanjskog rješenja kojim je sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. Zakona odbijen zahtjev tužitelja za pravo na pristup informacijama jer se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ovoga Zakona.

Pri tome tvrdnja tužitelja da su neka državna odvjetništva izrađivala informacije koje je tražio nije od utjecaja na rješenje ove upravne stvari budući se ne radi o informacijama kakve ima u vidu navedeni Zakon, kako je to već naprijed obrazloženo iz čega proizlazi da ista nisu bila dužna tužitelju izrađivati te informacije. To što je tuženik u drugom predmetu ostvarivanja prava na pristup informacijama izvršio uvid u način vođenja podataka drugog tijela javne vlasti (Općinskog

državnog odvjetništva u Zagrebu), prema ocjeni ovog suda nema značenje provođenja ispitnog postupka u smislu odredbe članka 51. Zakona o općem upravnom postupku niti izvođenja dokaza radi utvrđivanja činjeničnog stanja u smislu odredbe članka 58. stavka 1. istog Zakona, u kojem slučaju bi tužitelj trebao imati na raspolaganju zakonom propisana procesna jamstva na koja se poziva u tužbi.

Pozivanje tužitelja na stajalište tuženika kako se podnositelju zahtjeva za pravo na pristup informacijama trebaju dostaviti podaci kojima tijelo javne vlasti raspolaže, a koje onda podnositelj može sam obraditi, nije primjenjivo u ovom predmetu, jer iz provedenog postupka proizlazi da ni podaci obradom kojih bi tužitelj dobio zahtijevane informacije ne postoje kao gotov podatak, nego je i za to potrebno izvršiti uvid u svaki pojedinačni spis pa podatke izlučiti iz svakog pojedinog spisa.

Također, suprotno navodima tužitelja osporeno rješenje obrazloženo je sukladno odredbi članka 98. stavka 5. ZUP-a i navedeni su potpuni i valjani razlozi koji upućuju na osnovanost odluke tuženika.

Trebalo je stoga temeljem odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.), odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 27. rujna 2017.

Predsjednica vijeća
Arma Vagner Popović, v.r.